

Witold Dąbrowski

Pomoc finansowa na mieszkania adwokatów

Palestra 10/11(107), 11-14

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

rzyć w przyszłości trudność w podjęciu wykonywania zawodu. Taki skutek zawieszenia w czynnościach zawodowych należy uznać za nie zamierzony przez ustawodawcę, a zakaz podejmowania zatrudnienia przy jednoczesnym niezagwarantowaniu środków utrzymania w okresie zawieszenia — za sprzeczny z art. 58 Konstytucji PRL.

WITOLD DĄBROWSKI

Pomoc finansowa na mieszkania adwokatów

Uchwalając preliminarz rozdziału nadwyżek finansowych Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich, plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej przeznaczyło 1 000 000 zł na pomoc w uzyskiwaniu lokali przez adwokatów.

W uzasadnieniu tej pozycji budżetowej podkreślono, że „adwokaci-członkowie zespołów mają prawo do otrzymywania lokali w spółdzielniach mieszkaniowych. Według zasad pokrywania wkładu do spółdzielni pewną kwotę pokrywa zakład pracy z funduszu mieszkaniowego lub specjalnego. Zespoły adwokackie nie są w stanie pokrywać za swoich członków tej części wkładu i dlatego uznaje się za konieczne udzielenie radom dotacji na ten cel. Dotacja ta powinna służyć radom adwokackim do tego, by umożliwić prowadzenie właściwej polityki rozmieszczania adwokatów przez udzielenie pomocy — dla uzyskania mieszkania — przede wszystkim tym adwokatom, którzy chcą się przenieść do miejscowości, w której liczba adwokatów jest niewystarczająca.

Ponieważ z terenu dochodziły wiadomości o zdarzających się wypadkach nieprzyjmowania adwokata do spółdzielni mieszkaniowej lub mieszkaniowo-budowlanej, przeto Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej pismem z dnia 5 maja 1966 r. wystąpiło do Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego o podjęcie decyzji w sprawie przyjmowania adwokatów na członków spółdzielni. W odpowiedzi na powyższe Zarząd Centralny w dniu 6 lipca 1966 r. wyjaśnił, „że zarząd spółdzielni nie może odmówić przyjęcia na członka osoby która odpowiada wymaganiom statutu, a mianowicie posiada pełną zdolność do czynności prawnych, zgromadziła wkład mieszkaniowy bądź budowlany lub zaliczkę na wkład budowlany w ustalonej wysokości i jest wpisana do rejestru kandydatów w jednej ze spółdzielni”. W myśl uchwały nr 32 Zarządu CZSBM z dn. 19 lutego 1966 r. (I K. 6/66 poz. 36) osoba korzystająca z pomocy na uzupełnienie wkładu (w wysokości do 2/3 wkładu w spółdzielni mieszkaniowej bądź 10% kosztu budowy mieszkania w spółdzielni budowlano-mieszkaniowej) może być przyjęta na członka po uprzednim przekazaniu odpowiednich

środków na konto spółdzielni. Mając na uwadze postulaty Naczelnej Rady Adwokackiej, Zarząd Związku przekazał spółdzielniom informacje o możliwości uzyskania przez adwokatów pomocy finansowej na uzupełnienie wkładów”.

Mając zatem uzgodnioną z władzami spółdzielni mieszkaniowych sprawę przyjmowania adwokatów na członków spółdzielni, Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej w uchwałach z dnia 28 lipca i 6 października 1966 roku ustaliło zasady udzielania adwokatom pomocy finansowej w celu uzyskania mieszkania w spółdzielni mieszkaniowej lub spółdzielni budowlano-mieszkaniowej albo przy budowie domku jednorodzinnego. Pomoc ta ma za zadanie ułatwienie radom adwokackim przeprowadzania właściwej zasady prawidłowego rozmieszczenia adwokatów w obrębie izby oraz powinna ułatwiać przenoszenie się adwokatów z miejscowości posiadających nadmierną ich liczbę do miejscowości, w których liczba adwokatów jest niedostateczna, dla zapewnienia właściwej pomocy prawnej lub prawidłowego funkcjonowania zespołu adwokackiego. Jak to bowiem wielokrotnie podkreślano czy to na łamach prasy, czy też w wypowiedziach członków władz adwokatury, główną przeszkodą przy podejmowaniu decyzji o przeniesieniu siedziby adwokata do innej miejscowości ze względu na interes społeczny (art. 14 ust. 2 i 3 ustawy o ustroju adwokatury) były trudności związane z uzyskaniem dla niego odpowiedniego mieszkania. W poprzednich swoich uchwałach Naczelna Rada Adwokacka rozstrzygnęła sprawę obierania siedziby przez aplikantów adwokackich lub przez adwokatów po złożeniu egzaminu (pkt 19—27 Regulaminu aplikacji adwokackiej oraz kształcenia aplikantów adwokackich, uchwalonego w dn. 14.XI.1965 r.) lub przeniesieniu siedziby do izb o niedostatecznej liczbie adwokatów (uchwała Prezydium NRA z dn. 6 stycznia 1966 r.)*.

Obecna uchwała stanowi jakby zakończenie całej tej akcji i da na pewno możliwość radom adwokackim podejmowania właściwych decyzji zmierzających do prawidłowego rozmieszczenia adwokatów na terenie izby.

Naturalnie pomoc, o której mowa w uchwale z dnia 6 października 1966 roku, nie może się ograniczać tylko do wypadków przeniesienia siedziby przez radę adwokacką lub Naczelną Radę Adwokacką w trybie art. 74 ust. 2 lub 3 ustawy o ustroju adwokatury. Może ona mieć zastosowanie także wtedy, gdy adwokat dobrowolnie przenosi swoją siedzibę do innej miejscowości lub też gdy pracując od kilku lat w zespole poza miejscem swego zamieszkania, pragnie zdobyć odpowiedni lokal dla siebie i rodziny w miejscu swej pracy.

Należy tu jednak podnieść, że udzielanie pomocy dla uzyskania lokalu przez adwokata w miejscowości, do której rada adwokacka nie wpisuje nowych kandydatów wobec nadmiaru adwokatów lub nie zezwala na przeniesienie do nich siedziby, jest niedopuszczalne. Zasada ta jest logiczną konsekwencją dążenia do prawidłowego rozmieszczania adwokatów. Jeżeli więc rady adwokackie odmawiają wpisu do miejscowości, w których liczba adwokatów przewyższa lub równa jest liczbie potrzeb-

* Witold Dąbrowski: Pomoc przy przenoszeniu siedziby, „Palestra” nr 5 z 1966 r.

nej do prawidłowego wykonywania usług dla ludności, to należy dążyć do przenoszenia adwokatów z tej miejscowości do innych, a nie ułatwiać im pozostawiania na miejscu przez udzielanie pomocy przy uzyskaniu lokalu. Oczywiście od zasady tej mogą być wyjątki, ale wówczas na przyznanie pomocy trzeba uzyskać zgodę Naczelnej Rady Adwokackiej. Zgoda ta może być udzielana tylko przy zaistnieniu specjalnych warunków i tylko w sporadycznych, wyjątkowych wypadkach.

Pomoc udzielana adwokatom opiera się, prawie na tych samych zasadach, na jakich uzyskują odpowiednie dotacje i pożyczki pracownicy jednostek gospodarki społecznej w myśl przepisów uchwały nr 124 Rady Ministrów z dnia 22 maja 1965 roku w sprawie zakładowego funduszu mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 27, poz. 135). Pomoc ta polega na udzielaniu pożyczek poszczególnym adwokatom:

- a) na uiszczenie wkładu mieszkaniowego do wysokości 2/3 wkładu w spółdzielni mieszkaniowej,
- b) na wkład budowlany lub zaliczkę na ten wkład najwyżej do wysokości 10% kosztów budowy mieszkania w spółdzielni budowlano-mieszkaniowej,
- c) na koszty budowy domku jednorodzinnego do wysokości nie przekraczającej 10% kosztów budowy.

Pożyczka powinna być spłacona ratami w ciągu lat trzech. Zwracane kwoty zarachowuje się na dobro Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich.

Mogą jednak zajść takie szczególne okoliczności, które z jednej strony uzasadniają konieczność i potrzebę uzyskania przez adwokata lokalu w danej miejscowości, a z drugiej strony stan majątkowy i wysokość zarobków jego i członków rodziny nie daje możliwości opłacenia wkładu mieszkaniowego lub budowlano-mieszkaniowego ani też spłaty otrzymanej pożyczki. W tych więc szczególnie uzasadnionych wypadkach rada adwokacka może udzielić pomocy bezzwrotnej do wysokości 2/3 wkładu mieszkaniowego lub do wysokości 5% kosztów budowy mieszkania w spółdzielni budowlano-mieszkaniowej, pod tym jednak warunkiem, że reszta wkładu będzie uregulowana przez zainteresowanego.

Należy zwrócić uwagę, że uchwała nie daje możliwości uzyskania pomocy bezzwrotnej na budowę domku jednorodzinnego.

Ze względu na wyjątkowy charakter tej pomocy uchwała rady adwokackiej przyznająca dotację wymaga zatwierdzenia przez Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej.

Pomoc udzielana adwokatowi na uzyskanie mieszkania przyznawana jest na podstawie uchwały rady adwokackiej, powziętej na wniosek zainteresowanego.

Przy podejmowaniu uchwały rada adwokacka może zażądać opinii zespołu adwokackiego oraz spełnienia innych dodatkowych wymagań określonych przez radę, jak np. przedstawienia dowodu posiadania odpowiednich środków na uiszczenie reszty wkładu, pisma spółdzielni o przyjęciu na członka, a nawet odpowiedniego zabezpieczenia spłaty otrzymanej pożyczki.

Przy podejmowaniu przez rady adwokackie uchwały o przyznaniu pomocy finansowej na opłacenie wkładów należy również pamiętać o obowiązkujących przepisach dotyczących przyjmowania na członków spółdzielni i przydzielaniu mieszkań.

Zwrócić jeszcze należy uwagę na to, że uchwała z dnia 6 października 1966 roku ma na celu ułatwienie adwokatowi uzyskania lokalu spółdzielczego przez pokrycie części wkładu do spółdzielni. Nie jest więc możliwe udzielenie pomocy adwokatowi, który już dawno wkład uiścił, a wniosek o pożyczkę lub o dotację uzasadnia koniecznością dokonania reszty wpłaty za mieszkanie lub spłacenia pożyczki zaciągniętej na ten cel.

Właściwą do rozpoznania wniosku i podjęcia uchwały o udzieleniu pożyczki lub dotacji jest rada adwokacka siedziby adwokata. Adwokatowi, który stara się o mieszkanie w spółdzielni przy przenoszeniu siedziby do innej izby, pomocy udziela ta rada adwokacka, na której teren następuje przeniesienie.

Przy rozdzielaniu dotacji dla poszczególnych izb Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej pozostawiło pewną kwotę do własnej dyspozycji na:

- a) pomoc w uzyskiwaniu lokalu dla adwokata przenoszonego uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej w trybie art. 74 ust. 3 ustawy o ustroju adwokatury,
- b) udzielenie radom adwokackim — na ich wniosek — dodatkowej dotacji na pokrycie kosztów pomocy adwokatom, którzy przenoszą siedzibę z jednej izby do drugiej, a posiadane przez radę środki nie wystarczają do udzielenia pomocy w danym roku. Pomoc taka może być udzielana tylko w tych wypadkach, w których rady adwokackie są uprawnione do jej udzielenia zgodnie z zasadami uchwały z dnia 6 października 1966 roku.

JERZY JAKUBOWSKI

Z problematyki rozstrzygania sporów wynikających z handlu między krajami członkowskimi RWPG

I. ARBITRAŻ HANDLOWY W RAMACH RWPG.

Ogólna charakterystyka i źródła prawa

We współczesnym handlu międzynarodowym sądownictwo polubowne (arbitraż) jest absolutnie dominującym systemem rozstrzygania sporów. To samo odnosi się do stosunków handlowych w ramach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej.

Warto zresztą zaznaczyć, że sądownictwo polubowne przeżywa niebywałą karierę nie tylko w dziedzinie międzynarodowych stosunków gospodarczych, ale